

Us I-3804/2021

UPRAVNI SUD
U
SPLITU

ZA

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
U
ZAGREBU

TUŽITELJ:

1) **MEHATRONIKA BURAZIN d.o.o.** OIB 93967962908 upisano u registru Trgovačkog suda u Splitu pod MBS 060294460 sa sjedištem u Splitu, Kroz Smrdečac 43 zastupano po punomoćniku Zoranu Zoviću, odvjetniku u Splitu;

ODVJETNIK
ZORAN ZOVIĆ
SPLIT

2) **ADRIATICBOOKING j.d.o.o.** OIB 35621627881 sa sjedištem u Splitu, Gundulićeva 32 zastupano po odvjetničkom društvu Vidović i partneri d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu

TUŽENIK:

REPUBLIKA HRVATSKA OIB 52634238587
VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
10 000 ZAGREB
zastupana po Županijskom državnom odvjetništvu u Splitu

ZAINTERESIRANA

OSOBA:

ŽNJAN d.o.o. OIB 29898329453 sa sjedištem u Splitu, zastupano po punomoćniku Neveni Antoniji Radić, odvjetnici u Splitu.

ŽALBA TUŽITELJA POD 1)

protiv presude i rješenja Upravnog suda
od 13. ožujka 2023.g. u gore citiranom
predmetu

četverostruko
punomoć u spisu

Pravodobno se podnosi žalba protiv presude i rješenja Upravnog suda u Splitu od 13. ožujka 2023.g. u gore citiranom predmetu pobijajući presudu u cjelosti, a rješenje pod točkom IV. sve zbog

bitne povrede odredbe članka 5., te članka 33. st. 5. Zakona o upravnim sporovima u svezi s odredbom članka 8. Zakona o parničnom postupku i članka 55. st. 3) Zakona o upravnim sporovima

nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja

pogrešne primjene odredbe članka 4. i 6. Zakona o koncesijama NN 69/2017, 107/2020 u svezi s Uredbom Komisije (EU) od 31. listopada 2019. godine o izmjeni Direktive 2014/23/EU Europskog parlamenta i Vijeća, članka 20. st. 6.), 9.) i 11.), članka 30., članka 40. st. 1. Zakona o koncesijama NN 69/2017, 107/2020

pogrešne primjene odredbe članka 16. Uredbe o postupku davanja koncesije na pomorskom dobru NN 23/04, 101/04, 39/06, 63/08, 125/10, 102/11 i 83/12, 10/2017

pogrešne primjene odredbe članka 8. stavak 1) Zakona o ustrojstvu i djelokrugu tijela državne uprave NN 85/20, 21/23 u dijelu koji glasi; nadzor nad provedbom Zakona o koncesijama i drugih propisa kojima se uređuje sustav koncesija; sudjelovanje u procedurama i analiziranje prijedloga različitih koncesijskih modela

a sve iz slijedećih

razloga

Pobijanom presudom prvostupanjski je sud izrekao;

I. Odbijaju se kao neosnovani tužbeni zahtjevi za poništenje Odluke tuženice o koncesiji na pomorskom dobru u svrhu izgradnje i gospodarskog korištenja plaže na dijelu k.o. Split, uvala Žnjan Klasa: UP/I-022-03/21-04/08, Urbroj: 50301-05/20-21-2 od 11. studenoga 2021. („Narodne novine“ broj 121/21).

dok je rješenjem pod točkom IV. izrekao:

IV. Nalaže se tužiteljima pod 1) i 2) da, u roku od 15 dana od dana dostave pravomoćne odluke o naknadi troška ovoga spora, na ime naknade troška ovoga spora, tuženici isplate iznos 1.493,13 eur / 11.250,00 kn, a zainteresiranoj osobi isplate iznos 995,42 eur / 7.500,00 kn; dok se zahtjevi tužitelja pod 1) i 2) za naknadu troška ovoga spora odbijaju kao neosnovani.

Pobijana presuda i pobijano rješenje u pobijanom djelu nisu osnovani.

I. O VRSTI KONCESIJE

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi:

17.2. U konkretnom slučaju, riječ je o koncesiji za gospodarsko korištenje općeg dobra. To stoga što je riječ o koncesiji za gospodarsko korištenje pomorskog dobra a pomorsko dobro je opće dobro (članak 3. stavak 1. i članak 5. stavak 2. ZPDML; u vezi članka 3. stavka 2. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, „Narodne novine“ broj 81/15-proč. tekst i 94/17).

Nije prijeporno da je riječ o koncesiji za gospodarsko korištenje pomorskog dobra kao općeg dobra.

Dapače.

II. NEZAKONITO UTVRĐEN VRIJEDNOSNI PRAG, TE NEZAKONITA OBJAVA O NAMJERI DAVANJA KONCESIJE

Međutim, sud u obrazloženju pobijane presude, a u odnosu na tužiteljev prigovor nezakonito utvrđenog vrijednosnog praga i u svezi s tim nezakonite objave o namjeri davanja koncesije, zaključuje;

17.3. Stoga, iz prethodno citiranih odredaba Zakona o koncesijama; posebno onih iz članka 30. stavka 1., iz članka 31. stavka 8. te iz članka 41. stavaka 1. i 11., proizlazi neosnovanost prigovora tužitelja pod 1) i 2) da bi se u konkretnom slučaju radilo o situaciji obvezne objave obavijesti o namjeri davanja koncesije u Službenom listu Europske unije.

iako iz obrazloženja pobijane presude sasvim jasno proizlazi da se sud uopće nije bavio vrijednošću praga u smislu odredbe članka 4. Zakona o koncesijama, koja odredba glasi:

Vrijednosni prag

Članak 4.

(1) Vrijednosni prag bitan za određenje primjene pravila postupka davanja koncesije objavljuje se u Službenom listu Europske unije te će isti pravodobno biti objavljen na mrežnim stranicama ministarstva nadležnog za financije.

(2) Europska komisija po potrebi vrši reviziju praga iz stavka 1. ovoga članka te iznos praga objavljuje u odgovarajućim nacionalnim valutama u Službenom listu Europske unije.

mada mu je pod točkom III. tužbe ukazano da je Uredbom Komisije (EU) od 31. listopada 2019. godine o izmjeni Direktive 2014/23/EU Europskog parlamenta i Vijeća u vezi s pragovima primjene za postupke dodjele ugovora (SL L 307, 25.11.2015.) **vrijednosni prag utvrđen na 5.350.000,00 EUR**, te se primjenjuje od 01. siječnja 2020. godine, pa mu je na ovu okolnost tužitelj iznio čak i dokazni prijedlog da se čitaju mrežne stranice Ministarstva financija, kao i da se čita Službeni list Europske unije.

Naime, na stranicama Ministarstva financija tužene stoji:

Article 1

In Article 8(1) of Directive 2014/23/EU, 'EUR 5 548 000' is replaced by 'EUR 5 350 000'.

Article 2

This Regulation shall enter into force on the twentieth day following that of its publication in the *Official Journal of the European Union*.

It shall apply from 1 January 2020.

Isto tako, iz obrazloženja pobijane presude nije razvidno ni da je sud utvrdio kako procijenjena vrijednost koncesije (bez PDV-a) nije jednaka iznosu od 1.813.052.854,98 kuna na koju visinu ukazuje tužitelj i svojim prijedlogom pod točkom III. tužbe.

S druge strane sud u obrazloženju pobijane presude upravo u odnosu na ovo ističe;

17.18. Suprotno tvrdnjama tužitelja pod 1), procijenjena vrijednost koncesije, navedena je, i to u točki 1.4. Dokumentacije za nadmetanje.

ali, zanimljivo, ne nalazi bitnim iznijeti koja je to vrijednost navedena u toj Dokumentaciji, makar je iz samog članka 4. Zakona o koncesijama jasno da vrijednosni prag, kojeg po samoj logici stvari može odrediti jedino procijenjena vrijednost koncesije, jest onaj element koji određuje primjenu pravila postupka davanja koncesije i to sve unatoč tome što u samoj Obavijesti o namjeri davanja koncesije stoji:

Procijenjena vrijednost koncesije iznosi 1.813.052.854.98 kuna.

Dakle, sud u obrazloženju svoje presude nije uopće utvrdio je li ta vrijednost manja, jednaka ili veća u odnosu na prag od 5.350.000,00 EUR?

Usprkos ovome, sud nalazi kako je postupak davanja koncesije koji je tužena očigledno provela prema pravilima o davanju koncesije za gospodarsko korištenje općeg dobra čija je vrijednost manja od vrijednosnog praga iz članka 4. Zakona o koncesijama, zakonit kod čega osim što uopće nije utvrdio koja je to procijenjena vrijednost koncesije, istu nije ni preispitao u smislu odredbe članka 20. st. 6), 9) i 11) Zakona o koncesijama koja glasi:

Procjena vrijednosti koncesije

Članak 20.

(6) Davatelj koncesije prije početka postupka davanja koncesije utvrđuje valjanu procijenjenu vrijednost koncesije.

(9) Metoda koja se koristi za izračunavanje procijenjene vrijednosti koncesije ne smije biti odabrana s namjerom izbjegavanja primjene dijela prvog glave IV. ovoga Zakona. Koncesija ne smije biti razdijeljena na način da se isključuje iz područja primjene dijela prvog glave IV. ovoga Zakona ako za to ne postoje objektivni razlozi.

(11) Ako se tijekom postupka davanja koncesije u skladu s odredbama dijela prvog glave III. ovoga Zakona, a prije donošenja odluke o davanju koncesije, utvrdi da je procijenjena vrijednost koncesije za 20 % veća od procijenjene vrijednosti koncesije prije početka tog postupka davanja koncesije, te ujedno jednaka ili veća od praga iz članka 4. ovoga Zakona, davatelj koncesije poništiti će postupak davanja koncesije u skladu s odredbama dijela prvog glave III. ovoga Zakona i provest će novi postupak davanja koncesije u skladu s odredbama dijela prvog glave IV. ovoga Zakona.

Očigledno, sud se nije bavio procijenjenom vrijednošću koncesije niti je preispitivao tu procjenu (možda je iz nekog razloga mogao utvrditi i da je manja od praga!) zato što se priklonio nezakonitom postupanju tužene odnosno nezakonitoj primjeni dijela odredbe članka 40. st. 1. Zakona o koncesijama koja glasi;

Odredbe glave IV. dijela prvog ovoga Zakona, osim članaka 42., 44., 49., 50., 52. i 53. primjenjuju se i na koncesije za gospodarsko korištenje općeg ili drugog dobra čija je procijenjena vrijednost jednaka ili veća od praga iz članka 4. ovoga Zakona.

Naime, sud neosnovano prihvaća argumentaciju tužene da čak i ako je riječ o koncesiji za gospodarsko korištenje općeg dobra čija je procijenjena vrijednost jednaka ili veća od praga iz članka 4. Zakona o koncesijama obavijest o namjeri davanja koncesije NE objavljuje Ured za publikacije Europske unije temeljem odredbe članka 44. st. 4) i 9) koja glasi:

(4) Obavijest o namjeri davanja koncesije i ispravak obavijesti o namjeri davanja koncesije objavljuje Ured za publikacije Europske unije u Službenom listu Europske unije, a potom se objavljuju i u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske, a nakon toga, neizmijenjenog sadržaja, mogu biti objavljene i u ostalim sredstvima javnog priopćavanja Republike Hrvatske i na mrežnoj stranici davatelja koncesije, s navedenim datumom objave u Služenom listu Europske unije.

(9) Obavijest o namjeri davanja koncesije i ispravak obavijesti o namjeri davanja koncesije davatelj koncesije ne objavljuje u Elektroničkom oglasniku javne nabave Republike Hrvatske i drugim sredstvima javnog priopćavanja Republike Hrvatske prije objave u Službenom listu Europske unije, osim ako se objava na razini Europske unije ne dogodi 48 sati nakon što Ured za publikacije Europske unije potvrdi primitak obavijesti ili ispravka obavijesti o namjeri davanja koncesije u skladu sa stavkom 3. ovoga članka.

jer pobijanom presudom prihvatio da je to što je tužena postupak davanja koncesije provela slijedom GLAVE III. i bez te objave, zakonito postupanje i da ono isključuje primjenu gore citiranih normi.

Potpuno suprotno od onog što je sud pobijanom presudom prihvatio propisuje upravo odredba članka 40. st. 2) Zakona o koncesijama koja glasi:

(2) Postupak davanja koncesija iz stavka 1. ovoga članka započinje danom objave obavijesti o namjeri davanja koncesije u Službenom listu Europske unije, a završava izvršnošću odluke o davanju koncesije ili odluke o poništenju postupka davanja koncesije.

Drugim riječima, postupak davanja koncesije koji je uvjetovan vrijednosnim pragom jednakim ili većim od onog iz članka 4. u svezi sa stavkom 1. članka 40. NI U KOM SLUČAJU ne može zakonito započeti prije objave obavijesti o namjeri davanja koncesije u Službenom listu Europske unije tako da tužitelj ovdje ukazuje žalbenom sudu na pogrešnu primjenu materijalnog prava i baš citiranih odredbi Zakona o koncesijama.

Sasvim je druga stvar što zakonodavac izrijekom odredbe članka 30. Zakona o koncesijama propisuje;

Članci 31., 36., 37. i 38. ovoga Zakona primjenjuju se i na koncesije za gospodarsko korištenje općeg ili drugog dobra procijenjene vrijednosti jednake ili veće od vrijednosnog praga iz članka 4. ovoga Zakona.

odnosno dopušta da se sve ono što inače mora sadržavati 1) Obavijest o namjeri davanja koncesije, 2) Odluka o davanju koncesije, 3) Sadržaj odluke o davanju koncesije i 4) Odluka o poništenju postupka davanja koncesije i kada je riječ o postupku davanja koncesije za gospodarsko korištenje općeg dobra procijenjene vrijednosti manje od vrijednosnog praga ima primjeniti i u postupcima koji se moraju provesti kada je procijenjena vrijednost jednaka ili veća od tog praga što je sasvim razumljivo zakonodavno rješenje, jer se na taj način ujednačuje sam propis.

Dakle, Odluka o davanju koncesije, na primjer, jest upravni akt bez obzira je li do te odluke došlo iz postupka kada je procijenjena vrijednost manja od praga ili iz postupka kada je ta vrijednost jednaka ili veća od tog praga i tu zakonodavac ne propisuje razliku, **ALI propisuje razliku upravo o času početka postupka** davanja koncesije za gospodarsko korištenje općeg dobra kada je procijenjena jednaka ili veća od praga iz članka 4., pa taj postupak u ovom konkretnom predmetu nije nikako mogao zakonito započeti prije objave Obavijesti o namjeri davanja koncesije u Službenom listu Europske unije, a tamo ta obavijest nije objavljena.

Prema tome, citirane odredbe citiranog Zakona o koncesijama ne ostavljaju nikakvu razumnu dvojbu o tome da je sud pobijanom presudom potpuno pogrešno primjenio taj propis time da je tužitelj mišljenja kako je i samom sudu jasno da ga je pogrešno primjenio.

Ovakvog je tužitelj mišljenja upravo zbog toga što iz spisa tužene nije bilo moguće ne uočiti kako je tužena sasvim svjesno prekršila načela propisana odredbom članka 6. Zakona o koncesijama, osobito načelo transparentnosti i s ovim u vezi načelo tržišnog natjecanja, jer je tom načelu cilj, između ostalog, spriječavanje favoriziranja, a odlukom koja jest predmet ovog upravnog spora tužena je favorizirala društvo ŽNJAN d.o.o. kojem je jedini osnivač upravo njezina jedinica lokalne samouprave Grad Split, te je osim toga na ovaj način proizvela i štetne učinke na samo tržišno natjecanje budući da obavijest nije prenesena Uredu za publikacije Europske unije elektroničkim sredstvima odnosno objavljena u skladu s Prilogom IX. Ured za publikacije Europske unije.

III. NEZAKONITA DOKUMENTACIJA ZA NADMETANJE

O DAVATELJU KONCESIJE

U zaglavlju Dokumentacije za nadmetanje stoji;

MINISTARSTVO MORA, PROMETA I INFRASTRUKTURE

mada mora stajati Vlada Republike Hrvatske u ime Republike Hrvatske, a sukladno odredbi članka 7. st. 1) točka 1) Zakona o koncesijama bez obzira tko provodi pripreme radnje.

Ovo tim više što je odredbom stavka 4) članka 7. citiranog zakona propisano;

(4) Podjela poslova iz stavaka 2. i 3. ovoga članka uređuje se posebnim zakonom.

a na taj se poseban zakon sud u obrazloženju pobijane presude pod točkom 17.4. nije pozvao glede te podjele (pripremnih) poslova.

Isto tako, pod točkom 1.1. Dokumentacije stoji;

1.1 PODACI O DAVATELJU KONCESIJE

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE

Trg svetog Marka 2

10 000 Zagreb

Republika Hrvatska

umjesto **Vlada Republike Hrvatske u ime Republike Hrvatske**, jer ta ista odredba članka 7. st. 1) toč. 1) Zakona o koncesijama izričito propisuje;

(1) Davatelj koncesije može biti:

1. Hrvatski sabor i Vlada Republike Hrvatske, u ime Republike Hrvatske

Začudo, sud opravdava ovakvo postupanje tužene pod točkom 17.4. obrazloženja pobijane presude iako bi ova povreda citiranog zakona bila potpuno jednaka onoj da sudovi svoje odluke ne donose i ne objavljuju u ime Republike Hrvatske, mada je odredbom članka 55. Zakona o upravnim sporovima izričito propisano:

(2) Presuda se donosi i objavljuje u ime Republike Hrvatske.

Stoga, presuda koju bi bilo koji sud donio i objavio bez izričite naznake da to čini u ime Republike Hrvatske ne bi uopće proizvodila pravne učinke (ili bi u najboljem

slučaju to bilo *quasi negotiorum gestio*), jer ni jedan hrvatski upravni sud ni jednu presudu naprosto nije ovlašten donjeti u svoje ili bilo čije drugo ime.

Prvostupanjski sud usprkos ovome svojim obrazloženjem pod točkom 17.4. praktično bagatelizira citiranu odredbu članka 7. st. 1) toč.1) Zakona o koncesijama i zapravo *implicite* poručuje strankama ovog spora (i šire) da je ionako po samom Zakonu jasno da je Vlada RH davatelj koncesije u ime Republike Hrvatske, pa onda hoće reći da nije ni bitno je li to naznačeno u Dokumentaciji za nadmetanje *expressis verbis*.

No, tužitelj se ovako nečemu mora suprotstaviti argumentacijom da onda nije bitno ni da bilo kojom sudskom presudom bude izričito naznačeno da se donosi i objavljuje „U ime Republike Hrvatske“, jer se i to „podrazumijeva“ po Zakonu o upravnim sporovima, ali je prvostupanjski sud kod donošenja i objave pobijane presude, bez obzira što se to, eto, „podrazumijeva“ potpuno „nebitno“ naznačio;

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Put Supavla 1

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Zato tužitelj drži da je ovakvo relativiziranje zapovjednih pravnih normi od strane prvostupanjskog suda nedopustivo, jer, kada bi bilo dopustivo tada bi Upravni sud u Splitu svojim ovakvim stavom o primjeni odredbe članka 7. st. 1. toč. 1) Zakona o koncesijama sam sebe stavio u poziciju onog koji nije Jupiter iz rimske *Quod licet Jovi non licet bovi*.

Ipak, tužitelj ovo ne može prihvatiti bez obzira na to kako sud sam sebe vidi.

O ODREĐIVANJU GLAVNIH I SPOREDNIH DJELATNOSTI

Nadalje, sama Dokumentacija za nadmetanje očigledno ne određuje ništa u pogledu sporednih djelatnosti niti uopće razlikuje glavne od sporednih;

2.1 OPIS PREDMETA KONCESIJE

Koncesija na pomorskom u svrhu izgradnje i gospodarskog korištenja plaže na dijelu k.o. Split, uvala Žnjan.

što nije istovjetno s Obavijesti o namjeri davanja koncesije;

Glavne djelatnosti koncesije su iznajmljivanje plažnih rekvizita, čuvanje stvari, privez i odvez, te parking, dok su sporedne djelatnosti koncesije ugostiteljsko - trgovačke djelatnosti i sportsko – rekreacijske djelatnosti.

Jedno, dakle, o djelatnosti stoji u Obavijesti, a drugo u Dokumentaciji, pa je nesklad jednog i drugog dokumenta također očit, ali sud, čini se, ovaj nesklad opravdava citiranjem odredbe članka 5. toč. 17. Zakona o koncesijama kojom hoće

ukazati da *terminus tehnicus* toga zakona koji dokumentaciju za nadmetanje određuje kao „*bilo koji dokument...*“ takav nesklad zapravo dopušta (jer „*bilo koji dokument...*“ sud očigledno doživljava kao neobvezatnost formel!) što je posve neprihvatljiva primjena te odredbe budući da Obavijest o namjeri davanja koncesije i sama Dokumentacija za nadmetanje naprosto zbog svoje pravne povezanosti, pa i neodvojivosti moraju biti ne u „*bilo kakvom*“ skladu, već u potpunom skladu.

Ovo je posebno važno i zbog toga što je iz samog spisa, štoviše, iz Studije gospodarske opravdanosti, potpuno jasno da tzv. sporedne djelatnosti koje su u Obavijesti naznačene kao *ugostiteljsko-trgovačke i sportsko-rekreacijske djelatnosti*, a koje u Dokumentaciji za nadmetanje nisu ni naznačene, prihodovno potpuno, ali potpuno nadvladavaju prihode tzv. plaže odnosno tzv. glavnih djelatnosti.

PRIGOVORI MINISTARSTVA FINANCIJA OD 16. LIPNJA 2021.g. KLASA:
342-01/21-01/38 NA PRIJEDLOG ODLUKE O KONCESIJI NA
POMORSKOM DOBRU U SVRHU IZGRADNJE I GOSPODARSKOG
KORIŠTENJA NA DIJELU KO SPLIT, UVALA ŽNJAN
U SVEZI S
NADLEŽNOSTIMA MINISTARSTVA FINANCIJA U PROVEDBI ZAKONA
O KONCESIJAMA

Nadalje, pod točkom 17.5. obrazloženja pobijane presude sud posebno obrazlaže kako su primjedbe Ministarstva financija u postupku prije samog donošenja odluke o davanju koncesije otklonjene kao neosnovane što da je obrazloženo prostorno-planskom dokumentacijom koja da određuje taj prostor kao prostor PLAŽE, pa da je to ujedno razlog zbog kojeg da je ispravno predložena odnosno primjenjena odredba članka 16. Uredbe o postupku davanja koncesije na pomorskom dobru u pogledu visine koncesijske naknade radi čega da takvo stajalište tužene prihvaća i prvostupanjski sud.

U prvom redu ovaj tužitelj podsjeća da je otvaranje ponuda održano dana 29. ožujka 2021.g., dok se Ministarstvo mora, prometa i infrastrukture obratilo Ministarstvu financija 25. svibnja 2021., pa iz ove kronologije proizlazi da se, doduše, ono jest obratilo Ministarstvu financija „...prije donošenja osporene odluke o davanju koncesije...“, ali u samom PRIJEDLOGU te iste odluke već je tituliran ŽNJAN d.o.o. kao onaj kome će se dati koncesija, pa onda više nije jasno zašto je uopće važna okolnost „...prije donošenja osporene odluke o davanju koncesije...“, a sudu čini se jest?

Naime, neupitno je da postupak davanja koncesije započinje danom objave obavijesti o namjeri davanja koncesije bilo u smislu odredbe članka 30. st. 2. ili odredbe članka 40. st. 2. Zakona o koncesijama i da završava izvršnošću odluke o davanju koncesije, ali razloge *interregnuma* koji započinje prijedlogom odluke i traje do časa objave odluke o davanju koncesije sud nije uopće objasnio.

U svakom slučaju iz citiranog mišljenja Ministarstva financija jasno je da je Ministarstvo mora, prometa i infrastrukture „...prije donošenja osporene odluke o davanju koncesije...“ dostavilo prijedlog te odluke kojim je naznačilo da će predmetnu

koncesiju dati društvu ŽNJAN d.o.o. (što je samo po sebi već favoriziranje), pa je u odnosu na taj prijedlog odluke Ministarstvo financija istaknulo;

Iz navedenog proizlazi

kako će cjelokupni koncesijski model biti temeljen upravo na izgradnji objekata koji služe turističko ugostiteljskim djelatnostima što u bi u svojoj naravi predstavljalo djelatnost za koju se određuje koncesijska naknada upravo za turističko ugostiteljsku djelatnost, a ne djelatnosti koja se odnosi na koncesioniranje plaže kako je to definirano u ovom postupku.

Dakle, samo Ministarstvo financija je u prvom redu prepoznalo da predloženi mu koncesijski model veze s plažom ima samo zato što se predmetno kopno nalazi tik uz more, pa utoliko ima veze s iznajmljivanjem plažnih rekvizita, čuvanjem stvari, privezom i odvezom, te parkingom kao glavnim djelatnostima iako je upravo obratno odnosno da se taj model temelji na turističko-ugostiteljskim djelatnostima i baš "sporednoj" djelatnosti!

Odmah zatim, Ministarstvo financija uočava da kako se ovdje ne radi o koncesioniranju plaže odnosno tek u manjoj mjeri, a u prevladavajućem dijelu o turističko-ugostiteljskoj djelatnosti da u tom slučaju iznos naknade kao početni ne bi mogao biti manji od 100,00 kn po 1m² (a ne 5,00 kn po 1m²);

Slijedom toga, a polazeći od činjenice kako bi se u ovom slučaju moglo raditi upravo o koncesiji za turističko ugostiteljsku djelatnost ukazujemo na sljedeće. Naime, člankom 16. Uredbe o postupku davanja koncesije na pomorskom dobru (Narodne novine, broj 23/04, 101/04, 63/08, 39/06, 125/10, 83/12, 10/17, dalje u tekstu: Uredba) propisan je početni iznos od 100 kn po m² za ugostiteljsku djelatnost na pomorskom dobru za restorane, caffè barove i konobe veličine od 501 do 1000 m².

Isto tako Ministarstvo financija također primjećuje da je prevlast turističko-ugostiteljske djelatnosti sasvim očita i iz Studije gospodarske opravdanosti, jer u tom svom mišljenju u nastavku navodi;

Ukoliko se sagledaju podaci iz Studije gospodarske opravdanosti slijedi kako će se kroz sporedne djelatnosti ponuditi podugovori za navedeno. Također, a kako proizlazi iz iskazanih podataka očito je da tijekom razdoblja trajanja koncesije prihodi po m² ugostiteljskog prostora kroz podugovore iznose od 278,95 kn u prvoj godini do 947,23 kn u zadnjoj godini trajanja koncesije. Isto tako, u prvoj Studiji Pomorskog fakulteta iz Splita planirani su prihodi od sporednih djelatnosti u iznosu većem od 70% ukupnih prihoda dok u novo dostavljenoj Studiji taj udio pada na 32,8% u prvoj godini do 42,14% u zadnjoj godini trajanja koncesije. Iz navedenog proizlazi kako bi se u svojoj naravi u bitnom dijelu doista moglo raditi o koncesiji koja ima obilježja i elemente koji određuju upravo koncesioniranje za turističko ugostiteljsku djelatnost čije će prihode ubirati koncesionar.

pa u osnovi prigovara kako se time prihodi prepuštaju koncesionaru, referirajući se pritom čak i na svoje ranije mišljenje o tome od 15. listopada 2020.g. ;

Polazeći od gore navedenog očito je da bi se u tom slučaju moglo raditi o umanjenju dodatnih/potencijalnih prihoda davatelja koncesije, jer se navedeni prihodi u svojoj osnovi prepuštaju koncesionaru, na što je u značajnom ukazivalo Ministarstvo financija svojim dopisom (Klasa: 342-01/20-01/64, Urbroj: 513-06-02-20-2) od 15. listopada 2020. godine. Pritom u svojem dopisu se jasno ukazalo na ovu problematiku u kojoj se radi o složenom i mješovitom koncesijskom ugovoru koji nije isključivo ugovor kojim se daje koncesija za plažu.

te o visini naknade zaključuje;

Zakon). U suprotnom i izostankom ovakvog obrazloženja, smatramo da bi se moglo raditi o propustu kojim su na krivi način primijenjene odredbe sektorskog (posebnog) zakona i pripadajućeg podzakonskog akta vezanom uz turističko ugostiteljsku djelatnost.

Stoga i uzimajući u obzir kako je proveden postupak davanja koncesije i predložena odluka o davanju koncesije, mišljenja smo kako bi resorno ministarstvo trebalo sagledati prethodno iznijeto i utvrditi jasno i nedvosmisleno ispravnost postupanja i određenja koncesijskih naknada, a da se niti na koji način ne dovede do ugrožavanja imovinskih interesa Republike Hrvatske, a poglavito u ispravnoj primjeni odredbi članka 16. Uredbe.

a o "podugovorima" zaključuje;

U samom koncesioniranju na području obuhvaćenim ugovorom o koncesiji i određenjem djelatnosti za koju se ista daje moguća je jedino dodjela potkoncesije, a u skladu s člancima 68. i 69. Zakona o koncesijama (Narodne novine, broj 69/17 i 107/20).

Stoga, želimo ovim putem ukazati resornom ministarstvu na nužnost poštivanja navedenog te u tom smislu smatramo kako je potrebno osigurati sve prethodne uvjete ispravne primjene odredbi Zakona o koncesijama, jer u suprotnom može doći do onemogućavanja pravno utemeljene provedbe koncesijskog ugovora.

Međutim, prvostupanjski je sud u odnosu na jasno obrazložene prigovore Ministarstva financija zaključno pod točkom 17.5. iznio i to sveukupno, ovo;

Navedeno obrazloženje neosnovanosti tih primjedaba, u cijelosti, kao pravilno, prihvaća i ovaj sud, jer isto ima pravnog uporišta u tomu što je prostornim planom propisana namjena predmetnoga područja koje se daje u koncesiju baš plaža, pa, shodno tomu, i u primjeni dijela članka 16. Uredbe kojim su propisani kriteriji za određivanje visine koncesijske naknade za plaže.

pa je ovime u prvom redu potpuno propustio primjeniti odredbu članka 8. st. 1. Zakona o ustrojstvu i djelokrugu tijela državne uprave NN 85/20, 21/23 u dijelu koji glasi; *nadzor nad provedbom Zakona o koncesijama i drugih propisa kojima se uređuje sustav koncesija; sudjelovanje u procedurama i analiziranje prijedloga različitih koncesijskih modela*, jer je baš tom odredbom propisano ovlaštenje Ministarstva financija da provodi nadzor nad provedbom Zakona o koncesijama, pa ga je valjda upravo iz razloga ove norme Ministarstvo mora, prometa i infrastrukture i tražilo da u gore spomenutom *interregnumu* da svoje mišljenje na prijedlog odluke.

Uostalom, odredba članka 74. Zakona o koncesijama jasno ukazuje kakve su ovlasti upravog tog ministarstva, jer upravo ono vodi POLITIKU KONCESIJA.

Prema tome, pogrešno bi bilo zaključiti, a još gore propustiti o tome zaključiti što je sud očito učinio, da Ministarstvo financija koje ima ovako propisane ovlasti nema nikakav utjecaj na prijedlog odluke, jer ako nema ili ne može utjecati na prijedlog odluke čemu ga se uopće bilo što traži odnosno koji bi uopće bio *ratio legis* citirane odredbe Zakona o ustrojstvu i djelokrugu tijela državne uprave?

Suprotno od ovih ovlasti, Ministarstvo vanjskih poslova na primjer, kojem je Ministarstvo mora, prometa i infrastrukture također dostavilo prijedlog odluke nema ovlasti koje bi mogle utjecati na taj prijedlog, te je jasno da se od toga tijela takav utjecaj ni ne očekuje, pa se onda nema ni što respektirati u pogledu mišljenja toga Ministarstva za razliku od Ministarstva financija kojem je dužnost provoditi nadzor nad

provedbom Zakona o koncesijama, radi čega je svako nerespektiranje njegova mišljenja ozbiljan poremećaj ustrojstva i djelokruga tijela državne uprave.

Konačno, iz ovakvog stanja spisa sasvim očito proizlazi da je upravo sud morao svojom presudom razjasniti, a nije;

- 1) Je li prostorno-planska dokumentacija isključuje ili uključuje *ugostiteljsko-trgovačke i sportsko-rekreacijske djelatnosti* na plaži u uvali Žnjan?
- 2) Ukoliko prostorno-planska dokumentacija uključuje *ugostiteljsko-trgovačke i sportsko-rekreacijske djelatnosti* na plaži u uvali Žnjan kako onda može biti zakonito početni iznos naknade odrediti mimo toč. A1 članka 16. Uredbe o postupku davanja koncesije na pomorskom dobru koja točka izrijekom propisuje početni iznos naknade od 100,00 kn po m² odnosno dvadeset puta veći iznos?!

Ovo tim više što na ovo izričito ukazuje mišljenje Ministarstva financija koje je, *nota bene*, potpisao tadašnji ministar ujedno i kao potpredsjednik Vlade RH.

S druge, pak strane, ako je Ministarstvo financija iz bilo kojeg razloga prestalo ustrajavati na svojim prigovorima što bi također bio poremećaj sustava koji se tiče tužiteljevih prava ili im je na štetu, čim tužitelj ustrajava u ovom upravnom sporu pozivajući se i na mišljenje toga Ministarstva tada sud ne smije tu argumentaciju ne preispitati, jer se ta argumentacija koju je iznjelo Ministarstvo financija općenito i pojedinačno uzevši tiče zakonitosti Odluke o davanju koncesije kao upravnog akta, pa u ovom tužitelj vidi i *bitnu povredu pravila upravnog spora*, jer sud nije brižljivo ocjenio svaki dokaz zasebno i sve dokaze zajedno, a to osobito nije učinio na temelju rezultata cjelokupnog postupka.

IZOSTANAK SADRŽAJA PROPISANOG ODREDBOM ČLANKA 22. st.2) TOČ. 1), 2) 8), 9) U SVEZI SA STAVKOM 9) ZAKONA O KONCESIJAMA

Dokumentacija za nadmetanje ne sadrži;

1. popis gospodarskih subjekata s kojima bi davatelj koncesije bio u sukobu interesa prema odredbama propisa kojim se uređuje javna nabava, opis objektivne metode procjene vrijednosti koncesije u skladu s člankom 20. ovoga Zakona,

2. podatke o predmetu koncesije (opis predmeta koncesije, tehničke specifikacije, izvođenja radova ili pružanja usluga, uvjete podugovaranja odnosno davanja potkoncesije, rok završetka radova ili pružanja usluga, odnosno predviđeno trajanje ugovora o koncesiji)

8. nacrt ugovora o koncesiji

9. navod mogućih izmjena ugovora o koncesiji.

Sud ipak nije mogao ne primjetiti da Dokumentaciji za nadmetanje doista nedostaje nacrt Ugovora o koncesiji (makar sve drugo ignorira);

17.9. Točno tužitelj pod 1) ukazuje da je nedostatak Dokumentacija za nadmetanje što ista ne sadržava nacrt ugovora o koncesiji, protivno članku 22. točki 8. Zakona o koncesijama, prema kojemu dokumentacija za nadmetanje (među ostalim) sadržava (i) nacrt ugovora o koncesiji.

ali odmah zatim tu okolnost opravdava "tumačenjem" Zakona o koncesijama

“primjenom” odredbe članka 22. st. 1.

17.10. No, prema članku 22. stavku 1. Zakona o koncesijama, dokumentacija za nadmetanje sadržava sve potrebne podatke koji gospodarskom subjektu omogućavaju izradu zahtjeva za sudjelovanje i/ili ponude; a spomenuti nedostatak dokumentacije za nadmetanje nije bio od utjecaja i nije mogao biti od utjecaja na podnošenje i sadržaj ponude jer se isti ne tiče nečega što bi ponuda morala sadržavati/što bi se ponudi moralo priložiti.

17.12. Stoga, po ocjeni ovoga sud, spomenuti nedostatak dokumentacije za nadmetanje tj. to što ista ne sadržava nacrt ugovora o koncesiji, u konkretnom slučaju, nije bio niti je mogao biti od utjecaja na podnošenje/sadržaj/ razmatranje ponuda, pa tako, u konkretnom slučaju, nije doveo, niti je mogao dovesti, do povrede jednakog tretmana i zabrane diskriminacije, kao propisanih načela postupka davanja koncesije (članak 6. Zakona o koncesijama) radi ostvarenja kojih je pravno uređenje toga postupka obilježeno većom mjerom pravnog formalizma. Time, po ocjeni ovoga suda, spomenuti nedostatak, u konkretnom slučaju, Dokumentaciju za nadmetanje ne čini nezakonitom, te nije bio i nije mogao biti od utjecaja na postupanje i odlučivanje u predmetnome postupku davanja koncesije.

kod čega, naravno, nedopustivo ignorira zapovjednu odredbu stavka 9. toga istoga članka 22. koja propisuje;

(9) Davatelj koncesije prije objave obavijesti o namjeri davanja koncesije, a na prijedlog stručnog povjerenstva za koncesiju, mora odobriti nacrt ugovora u koncesiji, koji je sastavni dio dokumentacije za nadmetanje.

Nedopustivo stoga što je jasno da glagolski oblik određuje karakter pravne norme, pa tamo gdje stoji *mora* norma je imperativna odnosno zapovjedna i NEMA mjesta nikakvom tumačenju, te je očito kako je sud i ovdje pogrešno primjenio citirano materijalno pravo na štetu tužitelja kod čega ovaj tužitelj ne može ne zaključiti ništa drugo do da i prvostupanjski sud favorizira zainteresiranu osobu ŽNJAN d.o.o. Split kršeći Zakon o koncesijama i to favoriziranje ne može eliminirati promašena teza suda o „pravnom formalizmu“.

Dakle, kršenje makar jedne pravne norme uvijek je kršenje pravnog poretka u užem smislu, a ovo osobito kada se primjena Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama u svezi sa Zakonom o koncesijama kontekstualizira Zakonom o javnoj nabavi koji propisi imaju za prvenstveni cilj zaštititi tržišno natjecanje, omogućiti jednak tretman, onemogućiti diskriminaciju i nadasve omogućiti transparentnost.

IV. NEZAKONITA **PROVJERA PONUDA**;

CERTIFIKAT U PODRUČJU JAVNE NABAVE I ZAPISNIK O RADU

U odnosu na tužiteljev prigovor da je postupak provjere ponuda proveden nezakonito budući da u spisu predmeta nema dokaza da najmanje jedan član stručnog povjerenstva za koncesiju ima važeći certifikat u području javne nabave, jer to izričito propisuje odredba članka 16. st. 5. Zakona o koncesijama;

(5) Najmanje jedan član stručnog povjerenstva za koncesiju mora imati važeći certifikat u području javne nabave.

nit i su zapisnik o radu potpisali svi članovi povjerenstva usprkos odredbi stavka 14) toga članka koji glasi:

(14) Stručno povjerenstvo za koncesiju o svom radu vodi zapisnik koji potpisuju svi članovi povjerenstva.

sud odbija ovaj tužiteljev prigovor s ovim obrazloženjem pod točkom 17.15.;

17.15. U odnosu na prigovor tužitelja pod 1) da u spisu nema dokaza da najmanje jedan član stručnog povjerenstva za koncesiju ima važeći certifikat u području javne nabave, koji uvjet da propisuje članak 16. stavak 5. Zakona o koncesijama; navesti je sljedeće. Navedeni uvjet se odnosi na stručno povjerenstvo za koncesiju, koje je uređeno člankom 16. Zakona o koncesijama, kojim je, u stavku 1., propisano da prije početka postupka davanja koncesije davatelj koncesije odlukom imenuje stručno povjerenstvo za koncesiju. No, ovdje se radi o postupku davanja koncesije na pomorskom dobru pa u ovome postupku nit i ne sudjeluje stručno povjerenstvo za koncesiju (iz članka 16. Zakona o koncesijama) nego u ovome

postupku sudjeluje Stručno tijelo za ocjenu ponuda za koncesije na pomorskom dobru (iz članka 23. ZPDML) koje je osnovano i imenovano Odlukom Vlade Republike Hrvatske (»Narodne novine«, br. 44/16., 95/19. i 29/21.) donesenom na temelju članka 23. stavka 3. ZPDML.

Međutim, odredba članka 23. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama u stavku 4) propisuje;

Stručno tijelo za ocjenu ponuda za koncesiju čine stručni djelatnici iz područja prostornog planiranja, turizma, zaštite okoliša, ekonomije, prava, pomorske prometne struke i druge odgovarajuće struke iz područja koje obuhvaća određena koncesija.

dok s druge strane odredbom stavka 2) članka 16. Zakona o koncesijama koju sud ovakvim svojim obrazloženjem isključuje od primjene glasi;

(2) Davatelj koncesije imenuje članove stručnog povjerenstva za koncesiju pravne, ekonomske, tehničke i druge odgovarajuće struke, ovisno o predmetu i značajkama koncesije. Članovi stručnog povjerenstva za koncesiju ne moraju biti zaposlenici davatelja koncesije.

Drugim riječima, ove dvije norme ovih dvaju Zakona sadržajno se nimalo ne isključuju, već su očigledno kompatibilne radi čega se ova dva propisa i primjenjuju u ovom postupku, pa se tamo gdje Zakon o pomorskom dobru i morskim lukama ne isključuje primjenu Zakona o koncesijama ili sam ne sadržava odredbe o postupanju u postupku davanja koncesije svakako primjenjuje upravo Zakon o koncesijama.

BROJ ČLANOVA STRUČNOG POVJERENSTVA/STRUČNOG TIJELA

Isto tako, u situaciji kada Zakon o pomorskom dobru i morskim lukama izrijeком ne propisuje broj članova Stručnog tijela za ocjenu ponuda na pomorskom dobru, a iz odredbe članka 23. toga zakona taj broj ne proizlazi, tada se o tome opet mora primjeniti Zakon o koncesijama i baš njegova odredba članka 16. stavak 3);

(3) Broj članova stručnog povjerenstva za koncesiju je **neparan**, s najmanje tri člana, a najviše sedam članova.

pa je zato Vlada RH 2016.g. donjela Odluku o osnivanju i imenovanju stručnog tijela za ocjenu ponuda za koncesije na pomorskom dobru NN 44/16 odnosno Odluku o izmjeni te odluke NN 95/19 iz kojih je jasno da je broj članova toga tijela 7 (sedam) odnosno najviši dopušteni broj.

Međutim, po zadnjoj odluci Vlade RH iz 2021.g. o izmjeni Odluke o osnivanju i imenovanju stručnog tijela za ocjenu ponuda za koncesije na pomorskom dobru NN 29/21 taj broj je 6 (šest) što je protivno citiranoj odredbi Zakona o koncesijama, jer je time prekršeno propisano pravilo o tome da broj članova uvijek mora biti neparan, pa ta nezakonita odluka Vlade RH ne može konvalidirati tijekom postupka davanja koncesije, već je, dapače i zbog toga odluka koja je predmet ovog upravnog spora nezakonita.

U tom smislu tužitelj ostaje argumentacije svoje tužbe i u dijelu kojim prigovara da stručno tijelo za ocjenu ponuda je 10. svibnja 2021.g. donijelo svoj nalaz i mišljenje (Klasa: 342-22/20-01/78, Urbroj:530-03-2-1-2-21-22) u kojemu ne piše koji članovi stručnog povjerenstva su istu donijeli, niti su ga svi potpisali budući da je isti potpisan od strane samo jednog člana (Marijana Iviček) iako je s druge strane odredbom članka 16. st. 14. Zakona o koncesijama

(14) Stručno povjerenstvo za koncesiju o svom radu vodi zapisnik koji potpisuju svi članovi povjerenstva.

pa je obrazloženje suda kojim odbija ovaj tužiteljev prigovor u suprotnosti s citiranom odredbom citiranog zakona;

17.17. S pravom tuženica navodi da, suprotno tvrdnjama tužitelja pod 1), Nalaz i mišljenje Stručnog tijela za ocjenu ponuda za koncesije na pomorskom dobru od 10. svibnja 2021. potpisuje samo predsjednica toga tijela, koja ga je i potpisala, a budući da, to da taj nalaz i mišljenje potpisuje predsjednica toga tijela, propisuje članak 9. stavak 1. Poslovnika o radu Stručnog tijela za ocjenu ponuda za koncesije na pomorskom od 8. lipnja 2016., a koji poslovnik je u spisima koje je dostavila tuženica.

Ovo stoga što Poslovnik o radu Stručnog tijela ne smije biti u suprotnosti sa Zakona o koncesijama, a po stajalištu suda očigledno jest, pa je u tom slučaju sud morao pretpostaviti viši propis (zakon) nižem (poslovniku), a ne obratno.

NEUTVRĐENI OBVEZATNI RAZLOZI ZA ISKLJUČENJE, TE NEPOSTOJANJE DRUGE PROPISANE DOKUMENTACIJE

Nadalje, postupak provjere ponuda je proveden nezakonito budući da tužena kao Davatelj koncesije nije utvrdila obvezatne razloge za isključenje gospodarskog subjekta iz postupka davanja koncesije sukladno odredbi članka 24. Zakona o koncesijama (priložena Izjava iz Prilog 6. ne sadrži sva kaznena djela sukladno odredbi članka 24. Zakona), ali sud odbija ovaj prigovor s ovim obrazloženjem pod točkom 17.20.;

koncesijama. Tužitelj pod 1) pritom ispušta iz vida da se taj obrazac izjave poziva na članak 18. Uredbe, kojim je propisano da ponuda obvezno sadrži, među ostalim, i "izjavu da ponuditelju ili osobi ovlaštenoj za zastupanje nije izrečena pravomoćna osuđujuća presuda za jedno ili više kaznenih djela iz područja gospodarskoga kriminala". U navedenom obrascu izjave, navodi se kaznena djela opisana u Glavi

Međutim, ne može se ovdje tužena pozivati na članak 18. Uredbe, jer su u Prilogu 6. morala taksativno biti naznačena sva kaznena djela na koja ukazuje odredba članka 24. Zakona o koncesijama. No, zaključujući iz prethodnih obrazloženja pobijane presude sudu je i ovo tek "pravni formalizam".

Postupak provjere ponuda je proveden nezakonito i stoga što spisu predmeta ne prileži:

- studija opravdanosti davanja koncesije
- procjena vrijednosti koncesije
- obavijest nadležnom državnom odvjetništvu

a ovaj prigovor ne otklanja obrazloženje suda pod točkom 17.6, 17.7. i 17.8;

17.6. Prigovor tužitelja pod 1) da studija opravdanosti davanja koncesije nije u spisima koje je dostavila tuženica te da mu nije omogućen uvid u istu, pravilno je ocijenjen pravno nebitnim u ovoj stvari gore izloženim navodima koje je tuženica u vezi toga iznijela u ovome sporu. Naime, s pravom tuženica tvrdi da je Studija opravdanosti davanja koncesije dokument koji, u pravnom smislu, predstavlja pripremu radnju za davanje koncesije tj. radnju prethodnu postupku davanja koncesije koji započinje danom objave obavijesti o namjeri davanja koncesije (članak 30. Zakona o koncesijama).

17.7. Za pravilnost navedenoga pravnog stava govori to što Zakon o koncesijama, odredbe iz članaka 18. i 19., kojima je uređena studija opravdanosti davanja koncesije, smješta u Glavu II., naslovljenu "PRIPREMNE RADNJE ZA DAVANJE KONCECIJE". U toj glavi toga zakona je i odredba iz članka 14. stavka 3. točke 2. Zakona o koncesijama kojom je (izričito) propisano da se izrada studije opravdanosti davanja koncesije smatra pripremnom radnjom za davanje koncesije.

17.8. S obzirom na sadržaj i svrhu studije opravdanosti davanja koncesije, kako su propisani odredbama iz članka 18. i 19. Zakona o koncesijama, pravilnim se ukazuje i gore navedeni stav tuženice da bi ta studija predstavljala alat davatelja koncesije na temelju kojega davatelj koncesije odlučuje hoće li uopće pokrenuti postupak davanja koncesije.

Dakle, sud uopće ne dovodi u pitanje okolnost da Studija opravdanosti davanja koncesije nije dana na uvid niti prilikom uvida u spis 08. prosinca 2021.g. što je protivno načelu transparentnosti postupka koja je kod ovakvih postupaka nužna kako bi se osigurao učinkovit i nediskriminirajući pristup tržištu svim gospodarskim subjektima kao i pravna sigurnost i tu okolnost sud nikako ne može opravdati prihvaćajući tezu tužene o tome da je to njen "alat".

Ako Studiju opravdanosti davanja koncesije ne može vidjeti nitko drugi (osim favoriziranog društva ŽNJAN d.o.o.), ako se ista skriva od drugih ponuditelja onda postupak nije transparentan, a time niti zakonit, jer je odredbom članka 19. stavak 9) Zakona o koncesijama propisano;

9) Studija opravdanosti davanja koncesije ili analiza davanja koncesije mora uvijek sadržavati određene vrste i predmeta koncesije, procijenjenu vrijednost koncesije, predložene minimalne uvjete sposobnosti gospodarskog subjekta, rok na koji se daje koncesija, obrazloženje ima li koncesija značajke javno-privatnog partnerstva, a prema potrebi i sve ostale podatke nužne za izradu dokumentacije za nadmetanje.

Neomogućivanjem uvida u tu Studiju prekršena je i Direktiva 2014/23/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. veljače 2014. o dodjeli ugovora o koncesiji (SL L 94, 28. 3. 2014.) kojom je propisano kao procesno jamstvo da se tehničkim i funkcionalnim zahtjevima definiraju značajke potrebne za radove ili usluge koje su predmet koncesije te se one obvezatno navode u dokumentaciji o koncesiji, a ta je Dokumentacija u očiglednoj vezi s tom Studijom.

Prema tome niti jednom zakonskom odredbom nije propisana tajnost navedene dokumentacije, već upravo suprotno. To je dokument koji sadrži podatke koji mogu omogućiti izradu zahtjeva za sudjelovanje i/ili ponude, a **time i poboljšanju mogućnosti pristupa malih i srednjih poduzetnika koncesijama** što je tužena kao davatelj koncesije, između ostalog i time spriječila, a sud joj pobijanom presudom to još prisnažio.

Konačno, sama Direktiva ukazuje; *Kako bi se suzbila prijevara, favoriziranje i korupcija te spriječio sukob interesa, države članice trebale bi poduzeti odgovarajuće mjere za osiguravanje transparentnosti postupka dodjele i jednako postupanje prema svim natjecateljima i ponuditeljima.*

Takve mjere trebale bi prije svega za cilj imati uklanjanje sukoba interesa i drugih ozbiljnih nepravilnost.

V. **PROTIVNOST PONUDE** IZABRANOG PONUDITELJA (ŽNJAN d.o.o.) DOKUMENTACIJI ZA NADMETANJE;

Sud pod točkom 19.1. obrazloženja pobijane presude, a u odnosu na prigovor tužitelja glede PODUGOVARANJA iznosi;

19.1. Na str. 46. Studije gospodarske opravdanosti, koja je priložena ponudi zainteresirane osobe, navodi se da zainteresirana osoba dio sporednih djelatnosti, i to sportske i rekreativne sadržaje, planira dati u podugovor. Prema članku 26. ZPDML; ovlaštenik koncesije koji je dobio koncesiju za gospodarsko korištenje pomorskog dobra može sporedne djelatnosti manjeg opsega iz područja usluga dati na obavljanje pravnim i fizičkom osobama uz suglasnost tijela koje provodi prethodni postupak za davanje koncesije u cilju boljeg iskorištavanja pomorskog dobra. U Dokumentaciji za nadmetanje, pod točkom "8.1. PODUGOVARANJE", podugovaranje se predviđa, i to baš po navedenoj osnovi iz članka 26. ZPDML, i to baš za sporedne djelatnosti. Zato neosnovano tužitelj pod 1) prigovara da bi navedeni dio navedene Studije gospodarske opravdanosti bio protivan Dokumentaciji za nadmetanje.

Ovakvo stajalište suda je u potpunoj suprotnosti s činjenicom da i po mišljenju Ministarstva financija citiranog pod točkom III. ove žalbe upravo tzv. sporedne djelatnosti, a one su turističko-ugostiteljske, ne da nisu "manjeg opsega" što je elementarna pretpostavka uopće davanju tih usluga na obavljanje trećim osobama, već je riječ o uslugama koji po Studiji gospodarske opravdanosti čine prihod od 70% cijele koncesije, a osim toga te usluge nije uopće moguće PODUGOVORITI, jer bi to bilo protivno odredbi članka 68. Zakona o koncesijama, a to što je ih moguće, kada bi uopće i bila riječ o uslugama "manjeg opsega" dati u podkoncesiju nikako nije isto što i podugovoriti, pa sud nikako ne bi smio izjednačavati ono što evidentno nije isto. No, tužitelj zaključuje da je sudu i ovo tek "pravni formalizam".

Nadalje, u odnosu na prigovor tužitelja kako predviđeno ulaganje od 135.362.064 kuna vlastitih sredstava dok je iz Sol 2 vidljivo da zainteresirana osoba ŽNJAN d.o.o. kao ponuditelj

ne raspolaže navedenim sredstvima budući da na računu ima u prosjeku 145.390 kuna sud je taj prigovor također našao nesnovanim;

19.2. Tužitelj pod 1) prigovara da nije održivo predviđeno financiranje gospodarskog korištenja pomorskog dobra, prema Studiji gospodarske opravdanosti priloženoj ponudi zainteresirane osobe; jer da se predviđa uložiti 135.362.640,00 kn vlastitih sredstava, a iz SOL 2 obrasca zainteresirane osobe da se vidi da ista ima na računu prosječno 145.390,00 kn. Spomenuti obrazac, na koji upire tužitelj pod 1), nije dokaz financijske snage da se može financijski ispratiti korištenja pomorskog dobra koje se daje u koncesiju onako kako se predviđa priloženim idejnim projektom i studijom gospodarske opravdanosti. Tu se financijsku snagu dokazuje traženim pismom namjere banke i garancijom banke, a koje pismo namjere i garanciju je zainteresirana osoba dostavila uz svoju ponudu.

Dakle, već sami iznosi iz pisma namjere i garancije banke po svojoj visini ni približno nemaju nikakve veze s iznosom predviđenih ulaganja u visini od **135.362.640,00 kn** i to **vlastitih sredstava**, a osim toga nije jasno čemu služi SOL2 obrazac i podaci koje taj obrazac dokumentira kada iz njega proizlazi da zainteresiranoj osobi ŽNJAN d.o.o. nedostaje 90% novca i to samo za onaj dio koji mora prema uvjetima nadmetanja osigurati iz vlastitih sredstava?

Ovdje tužitelj mora podsjetiti da su ukupna ulaganja još i bitno veća od ovih, jer su sveukupno predviđena u visini od 225.603.440,00 kn što je obveza te iste zainteresirane osobe po članku V. stavak 4) osporene odluke.

Isto tako, garancija banke za zainteresiranu osobu glasi ovako;

	Garancija br. G/550/21	Zagreb
Davatelj koncesije:	VLADA REPUBLIKE HRVATSKE Trg svetog Marka 2 10 000 ZAGREB REPUBLIKA HRVATSKA	
Korisnik garancije/ Tijelo koje provodi Postupak:	REPUBLIKA HRVATSKA MINISTARSTVO MORA, PROMETA I INFRASTRUKTURE 10 000 ZAGREB PRISAVLJE 14 OIB: 22874515170	
Nalogodavatelj/Ponuditelj:	ŽNJAN D.O.O. Kralja Zvonimira 14 21 000 SPLIT OIB:29898329453	

a sud utvrđuje ovo;

19.3. Garancija banke (OTP banka d.d. Split, Garancija br. G/550/21) za zainteresiranu osobu, suprotno tvrdnjama tužitelja pod 1), glasi baš na tuženicu i to baš kao davateljicu ovdje predmetne koncesije.

makar je sasvim očito da je korisnik garancije Ministarstvo mora..., ali sud k tome još ističe:

19.4. Pismo namjere iste banke (pismo namjere broj N/12/21) za zainteresiranu osobu, odnosi se na izdavanje garancije korisnikom koje nije označena tuženica nego je navedeno "u korist Republike Hrvatske-Ministarstva mora, prometa i infrastrukture". Takva oznaka korisnika garancije nije pogrešna, kako tvrdi tužitelj pod 1), nego je točna. Naime, u osporenoj se odluci o koncesiji spominje garanciju banke na koju se odnosi pismo namjere (traženo Dokumentacijom za nadmetanje) te se za tu garanciju banke navodi da je baš "u korist Republike Hrvatske-Ministarstva mora, prometa i infrastrukture" (drugi redak točke IX. osporene odluke o koncesiji).

pa je tužitelj mišljenja kako garancija banke ne smije glasiti na Ministarstvo mora... već na davatelja koncesije tako da je na garanciji imalo stajati VLADA REPUBLIKE HRVATSKE (U IME) ZA REPUBLIKU HRVATSKU.

Nadalje, obzirom da se sud praktično nije ni osvrnuo na ostale razloge prigovora tužitelja kako je rekapitulacijski list popunjen suprotno dokumentaciji za nadmetanje, to tužitelj mora ostati kod svoje argumentacije iz tužbe sve kako slijedi:

- 1) rekapitulacijski list je popunjen suprotno dokumentaciji za nadmetanje budući da je ponuđen:

stalni dio naknade za koncesiju iznosa 5,00 kuna po m² zauzete ukupne površine pomorskog dobra godišnje bez povećanja nakon desete godine povećavati svakih pet godina za 0,50 kuna po m² zauzete ukupne površine pomorskog dobra kako je navedeno u dokumentaciji i Odluci o davanju koncesije.

promjenjivi dio iznosa 3,30 % prihoda ostvarenog na koncesioniranom pomorskom dobru, ali bez da nakon desete godine iznosi 5 % prihoda ostvarenog na koncesioniranom pomorskom dobru kako je navedeno u dokumentaciji i Odluci o davanju koncesije.

- 2) idejni projekt zahvata u prostoru na pomorskom dobru nije izrađen sukladno dokumentima prostornoga uređenja i prema studiji gospodarske opravdanosti budući da predviđa ulaganje u 6 faza, dok studija predviđa ulaganje u 1. faze kroz 2 godine, jer broj objekata i način uređenja po idejnom projektu ne prate Studiju, niti predviđeno ulaganje po istoj.
- 3) idejni projekt predviđa gradnju na k.č. 14168, 14169, 14170, 14171, 14172, 14173, 14174, 1048/5, 10092/4, 13943/12, 13943/37, 13943/39, 13943/40, 14113/34, 14113/38, 14113/44, 14113/46, 14113/50, 13943/36, 13943/25, 14113/33 i 14113/38 k.o. Split, dok se u koncesiju daju samo dio k.č. 141134/44, 14113/38, 14168, 14169, 14170, 14171, 14172, 14173, 14174 tako da postoji očigledna diskrepanca između broja čestica koje predviđa idejni projekt u odnosu na one koje su dane u koncesiju što je već kao takvo protivno odredbi članka 12. Zakona o koncesijama (u koncesiju je dan manji broj čestica no što ih predviđa idejni projekt!),
- 4) područje pomorskog dobra koje se daje u koncesiju u svrhu izgradnje i gospodarskog korištenja plaže na dijelu k.o. Split, uvala Žnjan određeno je karakterističnim koordinatnim točkama izraženim u HTRS96/TM projekciji, ali karakteristične koordinatne točke izražene u HTRS96/TM projekciji su u idejnom projektu (stranica 347. Ponude) suprotne HTRS96/TM projekciji u dokumentaciji za nadmetanje i odluci o davanju koncesije.

Iz istih razloga tužitelj ostaje i kod preostale argumentacije iz točke IX., jer ni o tome sud nije prosudio ništa;

Pri izradi ponude svaki gospodarski subjekt se mora pridržavati zahtjeva za sudjelovanje i uvjeta iz dokumentacije za nadmetanje što u konkretnom slučaju nije učinio, jer je ponuda odabranog ponuditelja protivna dokumentaciji za nadmetanje.

Ovo stoga što je Studija gospodarske opravdanosti načinjena suprotno dokumentaciji za nadmetanje što odabranu ponudu čini neurednom u smislu odredbe članka 5 st.1. točke 23. Zakona o koncesijama i članku 18. st. 1. točke 3. Uredbe o postupku davanja koncesija na pomorskom dobru.

Naime, sukladno dokumentaciji za nadmetanje Studija gospodarske opravdanosti je, uz ostalu dokumentaciju, obvezatan prilog ponude za dodjelu koncesije i *čini temeljni dokument za ocjenu ponude i odabir najpovoljnije* ponude time da se Studija gospodarske opravdanosti mora koncipirati prema sadržaju i odrednicama dokumentacije za nadmetanje što u konkretnom slučaju nije učinjeno budući da studija **ne sadrži ni:**

- 1) specifikaciju ulaganja u osnovna sredstva (projektantske i ekspertne usluge, građevinsko-obrtničke, instalaterske i druge povezane radove i materijale) i troškove nabave (kupovnu cijenu po obračunu dobavljača, carine i uvozne pristojbe, vozarine, osiguranje, montažu i ostale ovisne troškove)
- 2) strukturu troškova i nabavne vrijednosti te dinamiku ugradnje ili nabave osnovnih sredstava,
- 3) troškovnički prikaz koji sadrži osnovne stavke po fazi izgradnje, vrsti građevinskih objekata i opreme, količinu ili veličinu odnosno jedinicu mjere, jediničnu cijenu stavke te ukupnu visinu/vrijednost investicije,
- 4) troškovnički prikaz ulaganja u opremu, objekte i ostala sredstva za zaštitu okoliša prema opisima stavki, jedinici mjere, jediničnoj cijeni i ukupnoj vrijednosti ulaganja,
- 5) prikaz ulaganja u interventna tehnička sredstva,
- 6) rok povrata kredita, broj obračuna kamata, povrat kredita godišnje,
- 7) plan otplate anuiteta kredita,
- 8) procjenu rentabilnosti projekta,
- 9) stručnu i kvalifikacijsku strukturu,
- 10) faktor godišnjeg povećanja bruto plaća zbog inflatornih utjecaja i povećanja produktivnosti zaposlenika,
- 11) ima li na tržištu odgovarajući profil radne snage ili treba uložiti u dodatno obrazovanje,
- 12) opis usluga/proizvoda te njihovih financijskih prodajnim pokazatelja prikazanih tabelarno analogijom prikaza ukupnog prihoda,
- 13) amortizaciju na godišnjoj razini za sva osnovna sredstva,
- 14) tabelarni prikaz vrijednosti amortizacije za sva osnovna sredstva po godinama do potpune amortizacije sredstava odnosno isteka koncesijskog razdoblja,
- 15) izračun kumulativne neto dobiti za cijelo koncesijsko razdoblje,
- 16) podatke po svim godinama koncesijskog razdoblja neto primicima ekonomskog toka, kumulativnim neto primicima ekonomskog toka, diskontiranim neto primicima ekonomskog toka po diskontnoj stopi te internoj stopi rentabilnosti (Tablica na str.81 studije navedeno ne sadrži!),
- 17) metodu dinamičke ocjene rentabilnosti projekta (metodom povrata ulaganja, metodom neto sadašnje vrijednosti, metodom relativne sadašnje vrijednosti i metodom interne stope rentabilnosti),
- 18) iskustvo ponuditelja (ne postoji u području koncesioniranja),

19) ne postoji rekapitulacija radova i ostalih troškova ulaganja

Osim toga, sama Studija gospodarske opravdanosti sastavljena je protivno sadržaju i odrednicama dokumentacije i iz drugih razloga, sve kako slijedi:

- 1) u djelatnostima (stranica 5. Studije) ne postoji ambulanta prodaja koja je predviđena u Idejnom projektu
- 2) kao osnovna sredstva su predviđeni Wifi, marker plutače i sportski sadržaji što nisu osnovna sredstva,
- 3) u obrtnim sredstvima je predviđeno stručno usavršavanje djelatnika što akođer nisu obrtna sredstva,
- 4) kao zaposlenici su navedeni i indirektni (neizravni) zaposlenici što je protivno dokumentaciji za nadmetanje (stranica 68. Studije),
- 5) ne postoji obračun prihoda na koji ide promjenjivi dio koncesijske naknade (stranica 72. Studije),
- 6) amortizacija nije specificirana za sva osnovna sredstva po godinama do potpune amortizacije sredstava odnosno isteka koncesijskog razdoblja (već samo za građevine i opremu),
- 7) procijenjeni godišnji prihod je uzet po objektu, a ne po svih 11 objekata te iznosi za 1. godinu 0, za 2.g. samo 2.019,600 kuna, za 3. godinu 3.295.987,30 kuna, za 4. godinu 3.361.906,90 kuna... Ukupni prihodi na stranici 57. i 75. su neujednačeni,
- 8) ulaganje u okoliš je predviđeno isključivo kao sustav za prikupljanje mikrootpada, sustav za mjerenje kakvoće na plaži i ekologiju, bez tabličnog prikaza ulaganja kroz godine, razdiobe i troškovnika,
- 9) djelatnosti predmeta koncesije su navedene kao javna sunčališta, najam plažnih rekvizira, održavanje hortikulture, pristanište, garaže, parkiranje, a kao sporedne djelatnosti ugostiteljsko uslužni sadržaji i sportsko rekreativni sadržaji usprkos tome što ugostiteljsko uslužni sadržaji i sportsko rekreativni sadržaji nisu uopće sporedne djelatnosti budući da se odnose na najveći dio površine koncesije (7.240 m² ugostiteljstvo i 6.800 m² sportski sadržaji), te su iste djelatnost predmeta koncesije, a ne sporedne djelatnosti (sporedne djelatnosti mogu biti samo manjeg opsega).

VI. POSTOJEĆE PRAVOMOĆNE LOKACIJSKE DOZVOLE ZA ZAHVAT U PROSTORU NA DIJELU ŽNJANSKOG PLATO

Odredbom članka 14. Zakona o koncesijama propisano je;

(4) Davatelj koncesije neće započeti postupak davanja koncesije ako u vezi s predmetom koncesije teku upravni ili sudski postupci ili ako postoje neriješeni imovinskopravni odnosi koji se tiču predmeta koncesije.

Iako je tužitelj pred sudom dokazao (točka XI. tužbe) da je još 14. lipnja 2017.g. ishodio prvu, a zatim 19. prosinca 2018.g. i drugu lokacijsku dozvolu upravo u odnosu na prostor uvale Žnjan na koju se odnosi Odluka o davanju koncesije koja je predmet ovog upravnog spora, a koje dozvole su pravomoćne, sud o ovome nije odredio usprkos tome što

je jasno da tužena nije ni smjela slijedom citirane odredbe uopće započeti postupak davanja koncesije, pa tužitelj i ovdje uočava pogrešnu primjenu materijalnog prava odnosno citiranog zakona na njegovu štetu.

VII. **NEUSTAVNOST** SUDJELOVANJA ZAINTERESIRANE OSOBE ŽNJAN D.O.O. ČIJI JE JEDINI OSNIVAČ JEDINICA LOKALNE SAMOUPRAVE GRAD SPLIT U OVOM JAVNOM NADMETANJU KOJE PROPISUJE ZAKON POMORSKOM DOBRU I MORSKIM LUKAMA, TE ZAKON O KONCESIJAMA

U odnosu na ovaj prigovor tužitelja sud ističe:

19.7.7. Suprotno tvrdnjama tužitelja pod 1), ovaj sud ne pronalazi propisanu (u smislu, pravnim propisom ustanovljenu) zapreku tomu da grad, kao jedinica lokalne samouprave, osnuje trgovačko društvo koje po podnesenoj ponudi dobije koncesiju na pomorskom dobru; kao što je to slučaj u osporenoj odluci o davanju koncesije kojom je koncesija dana zainteresiranoj osobi čiji je jedini osnivač i jedini član Grad Split koji je jedinica lokalne samouprave odn. pravna osoba javnog prava.

19.7.8. Ne može se prihvatiti tvrdnje kojima tužitelj pod 1) pravnu i faktičku ulogu države (Republike Hrvatske) i drugih pravnih osoba javnog prava (županije, gradovi i općine) svodi isključivo na vršenje javne vlasti/izvršavanje javnih ovlasti na način da bi tim subjektima bio zabranjen svaki oblik gospodarskog djelovanja. Životno je, logično, pa čak i notorno da, i takvi, odn. javni, subjekti, sudjeluju u gospodarskom životu te im je dopušteno obavljanje gospodarske odn. profitne djelatnosti u skladu sa zakonom. Zato i pravna doktrina, akte takvih, odn. javnih, pravnih subjekata, dijeli, na one poduzete u obnašanju javne vlasti/izvršavanju javnih ovlasti (tzv. *acta iure imperii*), i one poduzete u vođenju drugih poslova (tzv. *acta iure gestionis*).

Prije svega tužitelj ovdje mora podsjetiti na odredbu članka 5. Zakona o upravnim sporovima;

U upravnom sporu sud odlučuje na temelju Ustava i zakona.

Dakle, ponajprije na temelju Ustava Republike Hrvatske, a njegovom je odredbom članka 49. propisano;

Poduzetnička i tržišna sloboda temelj su gospodarskog ustroja Republike Hrvatske.

Država osigurava svim poduzetnicima jednak pravni položaj na tržištu. Zabranjena je zlouporaba monopolskog položaja određenog zakonom.

Država potiče gospodarski napredak i socijalno blagostanje građana i brine se za gospodarski razvitak svih svojih krajeva.

Prava stečena ulaganjem kapitala ne mogu se umanjiti zakonom niti drugim pravnim aktom.

Inozemnom ulagaču jamči se slobodno iznošenje dobiti i uloženog kapitala.

dok s druge strane odredbom članka 135. do 138. propisuje:

Članak 135.

Jedinice lokalne samouprave obavljaju poslove iz lokalnog djelokruga kojima se neposredno ostvaruju potrebe građana, a osobito poslove koji se odnose na uređenje naselja i stanovanja, prostorno i urbanističko planiranje, komunalne djelatnosti, brigu o djeci, socijalnu skrb, primarnu zdravstvenu zaštitu, odgoj i osnovno obrazovanje, kulturu, tjelesnu kulturu i sport, tehničku kulturu, zaštitu potrošača, zaštitu i unapređenje prirodnog okoliša, protupožarnu i civilnu zaštitu.

Jedinice područne (regionalne) samouprave obavljaju poslove od područnog (regionalnog) značenja, a osobito poslove koji se odnose na školstvo, zdravstvo, prostorno i urbanističko planiranje, gospodarski razvoj, promet i prometnu infrastrukturu te planiranje i razvoj mreže obrazovnih, zdravstvenih, socijalnih i kulturnih ustanova.

Članak 137.

U obavljanju poslova iz svojeg djelokruga tijela jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave samostalna su i podliježu samo nadzoru ustavnosti i zakonitosti ovlaštenih državnih tijela.

Članak 138.

Jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave imaju pravo na vlastite prihode kojima slobodno raspolažu u obavljanju poslova iz svojeg djelokruga.

Prihodi jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave moraju biti razmjerni njihovim ovlastima predviđenim Ustavom i zakonom.

Država je dužna pomagati financijski slabije jedinice lokalne samouprave u skladu sa zakonom.

Iz citiranih je ustavnih odredbi sasvim jasno da uloga jedinica lokalne samouprave, pa tako i Grada Splita kao osnivača zainteresirane osobe nije poduzetništvo, već obavljanje poslova iz lokalnog djelokruga kako to jasno propisuje osobito citirana odredba članka 135. Ustava.

Ovaj zaključak dolazi i iz drugih činjenica, pa tako i one da je Grad Split zainteresiranoj osobi osigurao javnim novcem temeljni i svaki drugi kapital, pa je već time došlo do povrede načela ravnopravnosti, jer zainteresirana osoba ŽNJAN d.o.o. svoje prihode ne ostvaruje na tržištu, već joj ih osigurava njen osnivač Grad Split iz svojih prihoda, a te prihode Grad Split, između tisuća drugih obveznika, naravno, ubire i od ovog tužitelja i to iz mnogih osnova, kako fiskalnih tako i parafiskalnih.

Upravo ova okolnost da zainteresiranoj osobi prihode osigurava onaj koji ih ubire od drugog natjecatelja u ovoj stvari ukazuje na neopustivost takve situacije radi čega jedinice lokalne samouprave nisu pravno zamišljene niti uspostavljene da bi se pojavljivale na tržištu odnosno da bi bile poduzetne u smislu poduzetničke i tržišne slobode, jer to očito nije njihova ustavna uloga.

Zato je tužitelj svojim podneskom od 18. listopada 2022.g. i predložio sudu, a kako bi se razotkrilo zainteresiranoj osobi društvu ŽNJAN d.o.o. bilo kakva kreditna, platežna ili bilo kakva druga financijska sposobnost da OTP BANCI d.d. NALOŽI da mu dostavi podatak o

tome tko je jamac ili solidarni dužnik po ovoj garanciji i pismu namjere, a u korist društva ŽNJAN d.o.o., jer će se time potvrditi kako je društvo ŽNJAN d.o.o. sudjelovalo u nadmetanju za koncesiju novcem ili kreditnom sposobnošću Grada Splita kao jedinice lokalne samouprave odnosno javnim novcem.

S druge strane tužena je slijedom tog istog Ustava dužna osigurati jednak pravni položaj svim poduzetnicima, a ona ovdje ne samo da to nije osigurala, već je favorizirala zainteresiranu osobu ŽNJAN d.o.o. koja je sve prije no što je poduzetnik, nezakonitom odlukom koja je predmet ovog upravnog spora, pa je ovo evidentno diskriminiraje poduzetnika.

Doista, ne zaključiti kako jedinice lokalne samouprave nisu poduzetnici niti to smiju biti bilo izravno bilo neizravno (osnivanjem trgovačkih društava) protivno je Ustavu, jer tužitelj drži da je natjecanje trgovačkih društava kojima temeljni kapital, kao i sav drugi osigurava jedinica lokalne samouprave u suprotnosti s Ustavom.

Sasvim je druga pravna situacija koju sud ne prepoznaje ili odbija uvidjeti kada tužena propisom kao što je na primjer Zakon o elektroprivredi osigura HEP-u d.d. kojem je upravo ona jedini dioničar i društvima iz te grupe monopolski položaj u isporuci električne energije ili izgradnje elektro sustava ili pak Zakonom o Jadroliniji svom brodaru isti takav položaj ili pak Zakonom o komunalnom gospodarstvu i Zakonom o vodama omogućiti Gradu Splitu da osnuje društvo VODOVOD I KANALIZACIJA d.o.o. koje je JEDINO ovlašteno isporučivati pitku vodu i provoditi odvodnju na području toga grada, te tu uslugu naplaćivati korisnicima, jer prihodi koje ovakva društva ostvaruju na tržištu po svojoj pravno-ekonomskoj prirodi nemaju nikakve veze s prihodima ostalih poduzetnika iz jednostavnog razloga što se ovi monopolisti NE NATJEČU, pa onda to i jesu *acta iure gestionis*.

Stoga ne čudi kada sud, između ostalog, činjenicu da je upravo Grad Split naručio idejni projekt u svrhu natjecanja za ovu koncesiju, a taj projekt koristi njegovo društvo ŽNJAN d.o.o. našao pravno korektnom;

19.7.4. Suprotno tvrdnjama tužitelja pod 1) i 2), Dokumentacija za nadmetanje, ne uvjetuje da ponuditelj mora biti naručitelj idejnog projekta. Stoga to što je naručitelj idejnog projekta (konkretno, Grad Split) osoba različita od ponuditelja koji je taj idejni projekt priložio svojoj ponudi (konkretno, zainteresirana osoba); njegovu ponudu ne čini neurednom.

Jedino pošteno natjecanje u ovom postupku bilo bi nadmetanje između dvojice tužitelja (jer ih više nije ni bilo), a ne njih i zainteresirane osobe koja nikakve veze nema s poduzetništvom.

No, tužena nije osigurala niti onaj minimum koji je propisan, a kako ovo nadmetanje ne bi bilo u suprotnosti s odredbom članka 6. Zakona o koncesijama, dok joj je *in fine* sud sve to još pobijanom presudom i prisnažilo.

Dosljedno iznesenom predlaže se Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske da temeljem odredbe članka 74. st. 2. Zakona o upravnim sporovima pobijanu presudu i rješenje u pobijanom djelu poništi, sam otkloni nedostatke tih odluka i zatim sam rješi stvar tako da u cjelosti usvoji tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja, te obveže tuženika na naknadu troškova prvostupanjskog i ovog žalbenog postupka.

Podredno se predlaže pobijanu presudu i rješenje u pobijanom djelu poništiti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno raspravljanje i odlučivanje slijedom iznesenih žalbenih razloga.

POPIS TROŠKA:

- sastav žalbe	497,71 EUR
- uvećanje za sastav žalbe od 25%	124,43 EUR
- + 25% PDV	155,54 EUR
- UKUPNO:	777,68 EUR

**Zoran
Zović** Digitally signed
by Zoran Zović
Date:
2023.04.11
14:56:34
+02'00'

U Splitu dne, 11. travnja 2023.g.

Obavijest o primitku elektroničkog podneska

kojom se potvrđuje da je **Zoran Zović**, OIB 19457167274, dana **11.04.2023.** u **15:04:18** sati u svojstvu **Odvjetnik** sustavu za komunikaciju sa sudovima elektronskim putem predao pošiljku čiji sadržaj je naveden u nastavku.

Osnovni podaci pošiljke

Sud primatelj	Upravni sud u Splitu
Postojeći predmet na koji se pošiljka odnosi	Us I-3804/2021
Primjedba	-

Podnesak

Vrsta	Žalba
Podnositelj	MEHATRONIKA BURAZIN d.o.o.
Broj stranica	26
Naziv datoteke sa sadržajem	ŽALBA PROTIV PRESUDE UPRAVNOG SUDA U SPLITU Us I-3804-21.pdf
Veličina datoteke sa sadržajem	7,5 MB
Jedinstveni identifikator datoteke sa sadržajem (SHA-256)	a278b2a7ef0e69fdaa5c3f078a9047fee545c8de2f2476257ed5 bb0e299adc97

